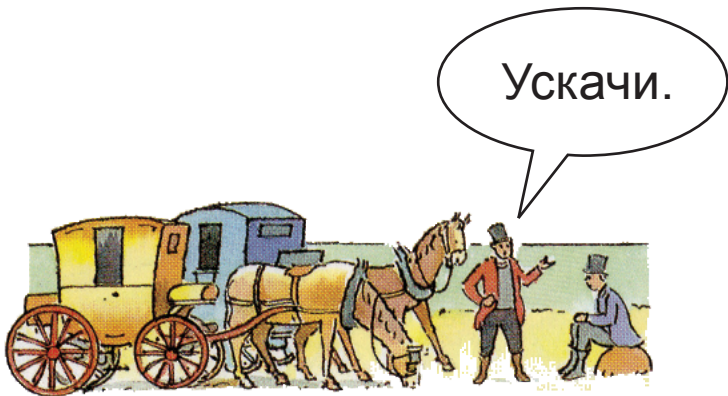

Прво поглавље

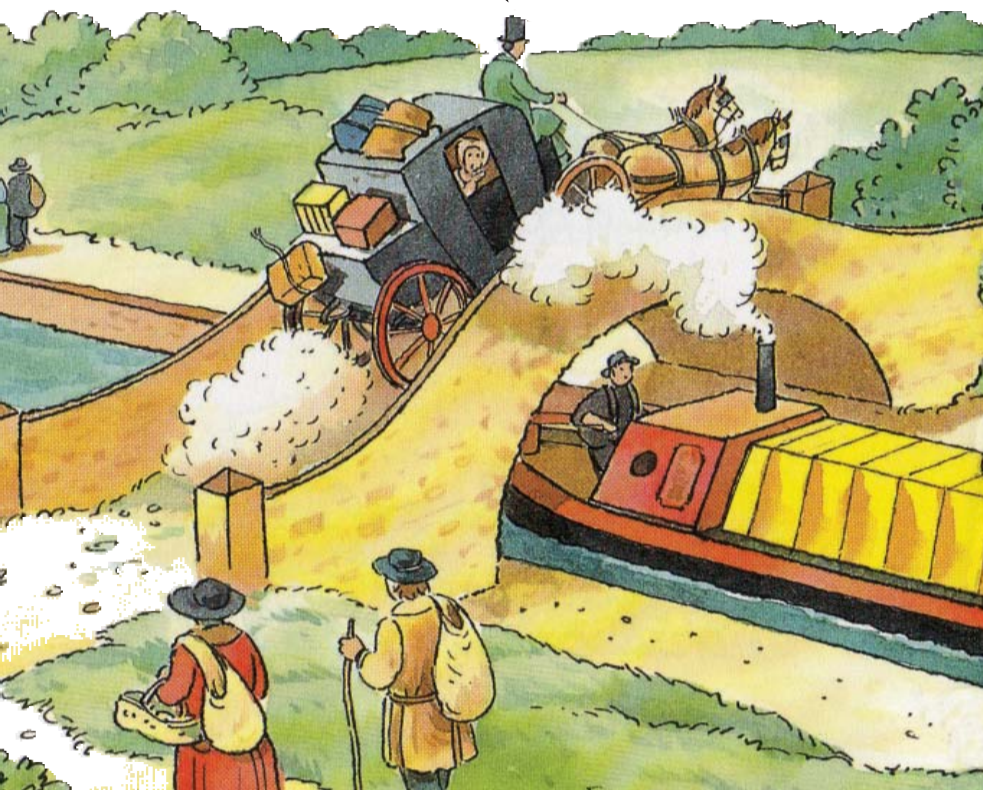
Прве машине

Пре много векова људи су тешко путовали са једног места на друго. Већина је ходала или јахала коње. Ако су морали да иду далеко – до суседног града или даље – возили би се кочијама.

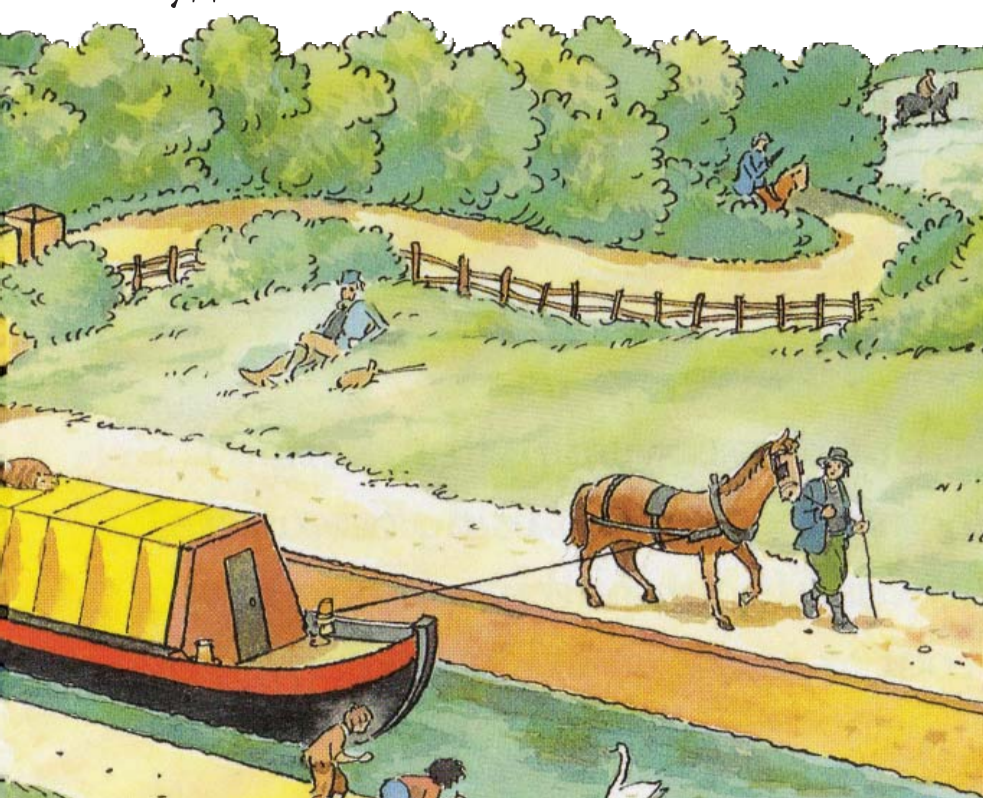
Међутим, путовање кочијама било је опасно. На друмовима су вребали разбојници. Сви путници су дрхтали у страху да ће чути чувене речи: „Паре или живот!“

Ђиха, раго.

Трговци нису хтели да се коцкају путујући кочијама. Они су користили барке и слали су своју робу рекама и каналима. Невоља са баркама била је њихова брзина. Биле су с-п-о-р-е. Некима су требале недеље да стигну од једног до другог града.

„Потребан нам је брз, јефтин и безбедан превоз!“, тражили су људи.

А онда су помислили:
„Жлебови!“ Још од римских
времена, сви су кочијаши знали
да кола иду боље ако прате
жлебове које су направила
друга кола.

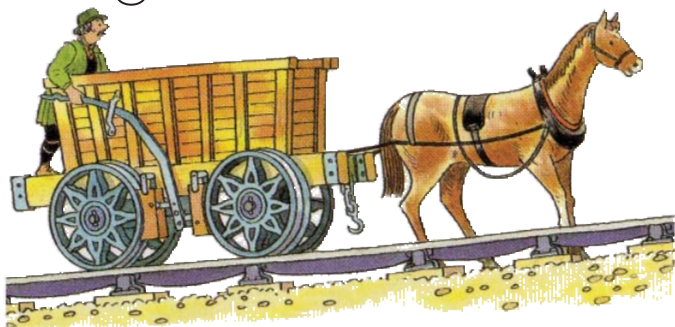

Међутим, коњи су вукли веома
тешке терете. Чак и уз помоћ
жлебова, било је тешко вући
пуна кола угља или гвожђа.

Онда је, једног дана, неким рударима који су вадили угаљ синула сјајна идеја.

„А што не саградимо гвоздене шине по којима би ишла наша кола?“

Ово ми се свиђа!

Шине су постигле велики успех. Али сада су по шинама морали да ходају коњи, што није било баш zgodно. Била је потребна некаква направа да вуче кола...